

DUSTY

je nejlepší

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 6

Dusty je nejlepší!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 6: Dusty je nejlepší! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DUSTY
je nejlepší

DUSTY

je nejlepší

Jan Andersen

FRAGMENT

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru.

Hľadaj, Dusty, hľadaj!”
„Hľadaj, Dusty, hľadaj!” Paul ho zakaždým pohladkal po hlave a snažil sa ho nalákať ďalej na úzku lesnú cestičku.

„Pod, zvládneš to! Máš najlepší čuch zo všetkých, určite ju nájdeš. Hľadaj, Dusty, hľadaj!”

Jasné, že vedel celkom presne, čo od neho Paul chce. No aj tak sa tváril, akoby mu nerozumel. Inak to nešlo, hoci Paul bol z neho sklamaný.

Takže len párkrát prebehol do kruhu a trochu sa pohrabal v suchom lístí. Potom dlho oňuchával kmeň zvaleného stromu, ktorý ležal krížom cez lesnú cestu.

„Zachytil si stopu?” zvolal zrazu Paul. „Bola tu? Hľadaj ďalej, ide ti to dobre!”

Potichu zakňučal, aby si ho Paul poriadne všimol. Vzápätí preskočil cez kmeň na druhú stranu a so zaklonenou hlavou počkal na Paula.

Chlapec za ním raz-dva preliezol a znova ho pochválil.

„Dobre, Dusty. Výborne! Ukáž mi, kam pôjdeme teraz!”

Na okamih nadvihol zadnú labku a ocikal strom, potom pritisol ňufák k zemi a rozbehol sa tak rýchlo, že mu Paul sotva stačil. Ešte kúsok a budú pri tých otravných trňoch. Tam zabočí doprava a pomedzi stromy prejde cez suché raždie, korene a kamene.

„Počkaj! Nestíham,“ začul za sebou Paula.

Na okamih mu napadlo, či by nemal utekať ďalej a na Paula nedbať. Lenže potom by vedel, ktorým smerom sa vydal. A to by bolo príliš nebezpečné! Keby Paul zavolať ostatných a všetci spolu by prehľadali les, azda by naozaj našli nejaké stopy. A možno by dokonca objavili aj skutočnú cestu do skrýše. Lenže práve to nesmú. Preto musí Paula zaviesť inam. Musí sa tváriť, akoby mu vôbec nerozumel. Potom sa Paul otočí a bude hľadať inde. A už aj vie, ako sa mu to podarí!

Prebehol ešte pár metrov, kým nenašiel správnu paličku. Vzal ju do papule a rozbehol sa späť za Paulom, ktorý sa práve celý zadychčaný vynoril spoza jedlí.

S vrtiacim chvostom mu položil paličku rovno k nohám a sadol si na zadné. Akoby len čakal na to, že Paul ju zdvihne a hodí mu ju.

„Čo?“ nechápal Paul a najprv zísal naňho, potom na paličku. „No čo, robíš si žarty?“ zvolal podráždene. „Veď teraz si nehádzame paličku! Ach, Dusty, máš hľadať stopu, nie paličky.“

Teraz jeho hlas znel, takmer akoby sa mal od sklamaní každú chvíľu rozplakať.

Úchytkom zaštekal, znova vzal paličku do zubov a sám ju vyhodil do výšky.

„Zabudni,“ povedal Paul a dal si ruky do vreciek. „Vážne, čo je s tebou? Naozaj to už nedokážeš?“

Díval sa, ako Paul stisol pery a nahnevane pokrútil hlavou. Bez slova sa otočil a vrátil sa k cestičke. Paul sa naňho hneval, to bolo jasné. Ale nech. Len tak mohol zariadiť, aby to konečne nechal tak.

Znova chňapol po paličke a odniesol ju Paulovi. Keď sa chlapec otočil a videl, že si paličku stále nesie, poklopal si po čele.

„Ach, jaj,“ zašomral si pre seba. „Teraz sa ti to zdá smiešne či čo? Všetkým som rozprával, že to určite pochopíš a nájdeme ju. No a my sa vrátíme domov s paličkou! Super, vážne, blahoželám!“

Nasledoval Paula až na okraj lesa, kým si nebol istý, že chlapec pôjde naozaj domov. Potom sa od neho začal vzdďalovať. A na lúke neďaleko domov náhle zmenil smer, akoby sa chcel skrátka len trochu prebehnúť po vysokej tráve a pooblizovať zopár stebiel.

No Paul sa už naňho tak či tak nepozeral a tváril sa, že je vzduch.

Počkal, kým chlapec cestou domov zabočí. Potom sa otočil a rozbehol sa preč. Späť do lesa.

1. kapitola

„Nič z toho nebolo,“ povedal Paul, keď doma vošiel do kuchyne. „Dusty je nejaký čudný. Myslím, že vôbec nepochopil, čo som od neho chcel.“

„Zvláštne,“ vyjadril sa Paulov otec. „No možno sa mýliš ty. Možno vôbec nie je v lese. Mohla zaliezť kamkoľvek!“

„Presne!“ zvolala Karlota. „A preto ju ani Dusty nevie nájsť.“

„Bože, Karlota,“ povedal Paul, podráždene a nahnevane sa na mladšiu sestru pozrel. „Veď on ani nehľadal, celý čas chcel aportovať, somár!“

„No!“ pridala sa Paulova mama. „Už sa upokoj a prestaň sa hnevať na Dustyho. Otec má asi pravdu. Možno ani nie je v lese. Takže si sadni a niečo zjedz. Popritom môžeme porozmýšľať, čo teraz urobíme.“

Mama Paula pohľadila po vlasoch. Potom mu naložila taký plný tanier, akoby sa bála, že umrie od hladu.

Bolo nedeľné poludnie. A ako bývalo zvykom, mama vtedy varila. Jej jedlo chutilo omnoho lepšie než keď za sporákom stál otec. Dnes mali fašírky z čiernej fazule a orieškov, k tomu mrkvu zo záhrady a zemiakovú kašu. Vlastne to bolo Paulovo takmer najobľúbenejšie jedlo, hneď po špagetách s pikantnou omáčkou. No aj tak nebol hladný. S nezájmom sa rýpal vo fašírkach.

„Pani Besenbinderová ju videla,“ trval na svojom. „Na cestičke vedúcej do lesa. Bola si celkom istá!“

„Naša suseda už dobre nevidí, ak si zabudol,“ vyhlásila Karlota s plnými ústami. „Nedávno dokonca ani nespoznala kocúra, ktorý drichmal na schránke na záhradnej bránke. Vážne, bola som tam! Myslela si, že je to nejaká cudzia mačka, a chcela vziať zo štólne metlu a vyhnať vlastného kocúra. Len preto, že predtým bol pri jazierku so zlatými rybičkami a spadol doň! Takže mal celkom premočenú sršť a bol o polovicu menší než zvyčajne. A ona ho nespoznala a...“

„Karlota!“ zvolal na ňu otec. „Dobre, už sme pochopili.“

Dievča sa zamračilo, akoby sa urazilo. Nabralo si na vidličku zemiakovú kašu – no potom ju zrazu pustilo a začalo vzlykať.

„Oco to tak predsa nemyslel,“ snažila sa Simona upokojiť dcéru. „Preto ešte nemusíš hneď plakať...“

„Vôbec neplačem preto,“ zavzlykala Karlota.

„A prečo teda?“ opýtal sa otec.

„Za Bellou! Teraz je kdesi, a nikto nevie kde, a možno sa už nikdy nevráti. A potom už neuvidíme ani jej šteniatka a celé je to strašné. Prečo len ušla? To sa nikdy nemalo stať...“

„Vieš predsa, prečo ušla,“ povedal Paul potichu. „Hovoril som ti, čo mi povedala Alex.“

„Kvôli tým hlúpym remeselníkom, však?“ opýtala sa Karlota a utrela si slzy z očí. „Sprostí remeselníci! S tými vrtačkami robili v byte taký hluk, že sa Bella zľakla. A teraz je celkom sama a...“ Karlota sa znova rozvzlykala.

„Určite sa vráti,“ utešoval ju otec bezradne. „Vie predsa, kde je doma.“

„A ak sa stratí? Okrem toho, už má možno šteniatka a tie sú slepé, nemôžu ešte chodiť. Ako to Bella zvládne sama?“

Bella bola malá čierna sučka, ktorú si Paulova kamarátka Alex vzala z útulku. A pred niekoľkými týždňami začala priberať. Až bolo jasné, že bude mať šteniatka! Alex jej u nich v kuchyni pripravila so starou dekou a vankúšom pohodlné miesto. A od zverolekárkyni si podrobne dala vysvetliť, na čo musí dať pozor, keď príde ten deň.

Paul a Dusty Bellu aj párkrát navštívili. Dusty jej stále oblizoval ňufák, akoby jej chcel dať najavo, že sa teší. A Paul len žasol, aké má veľké brucho.

Paul s Alex, samozrejme, zvažovali aj to, kto by mohol byť otcom Belliných šteniatok. S inými psami sa hrala často, najradšej však s Dustym. Oni dvaja boli totiž najlepší priatelia. Presne ako Paul a Alex!

Lenže Alex si bola istá, že dávala dobrý pozor, keď sa Bella hárala, a nikdy ju nepustila z vôdzky! No, vlastne raz áno, keď boli spolu v starej záhrade u babky...

Vtedy si Bella vyvliekla hlavu z obojka a utiekla. Po niekoľkých hodinách sa znova objavila. Záhrada bola neďaleko Paulovho domu. A Dusty občas preskočil plot a zvykol sa potulovať po okolí. Takže možno Dusty...

„Kde je vlastne Dusty?“ opýtala sa mama a vytrhla Paula z myšlienok.

„Čože?“ nechápal Paul. „Akože...“ Vtedy si uvedomil, že sa začal potiť.

„Vrátili ste sa predsa spolu, či nie?“ opýtal sa otec.

„Jasné, ale...“ zajachtal Paul, no vetu nedopovedal.

„Ale čo?“ chcel vedieť otec.

Paul sťažka preglgol. Tak sa hneval na Dustyho, že sa za ním ani neotočil, keď sa vracali domov.